

wilbe faa stor Betydning; men efter Oplysninger fra Tyskland ere Enighedskamre der hidtil kun meget sjældent benyttede, hvorimod Arbejdsstandsninger ere tiltagne, ikke alene i Hyppighed, men ogsaa i Varighed. Det synes derfor, at der ikke vil tabes noget ved, at man her kan komme til at undvære de igennem Arbejdsretten oprettede Enighedskamres Virksomhed.

Da det ikke vil kunne nægtes, at et Lovforslag som nærværende har nogen Forbindelse med Næringsloven, og da denne for Tiden er under Behandling i Rigsdagen, anser Mindretallet det for naturligt, at Sagen stilles i Bero, indtil en ny Næringslov kommer til at foreligge, forhaabentlig indeholdende Bestemmelser, der kunne støtte Fagorganisationer og derigennem Bestræbelserne for Oprettelsen af faglige Voldgiftsretter med større Myndighed end den, de frivilligt oprettede kunne besidde.

Mindretallet har den Overbevisning, at en Lov som den foreslaaede kan komme til at gøre Skade ved at standse et godt begyndt Arbejde i de frivillige Voldgiftsretter, og det kan derfor ikke anbefale, at Lovforslaget i den foreliggende Form fremmes.

Et andet Mindretal (Rnudsén), mener, at der for Tiden foreligger de samme Grunde til at ønske Lovforslaget fremmet som tidligere (jfr. Landstingsudvalgets Betænkning af 28de April 1894), og udtaler derfor Ønsket om dets Ophøjelse til Lov. De Udtalelser fra enkelte Kredse af Arbejdsgivere, som tyde paa en Tilbagegang i Arbejdsgivernes Tilslutning til Forslaget, kan Mindretallet ikke tillægge en saadan Betydning, at der er nogen som helst Grund til for Lovgivningsmagten at nære Tvivl om Forslagets Betimelighed, navnlig da der tillige foreligger samstemmende Udtalelser haade fra Arbejderne og hele Landets Haandværkerstand, gaaende ud paa at ønske Forslaget gennemført, (jfr. Skrivelse af 14de September 1894 fra Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk, meddelt som Bilag til det den 23de November 1894 forelagte Lovforslag, samt Udvalgets Beret-

ning af 27de Marts 1905 med tilhørende Bilag).

Mindretallets Ønske om at se Forslaget ophøjet til Lov gælder dog kun det af Folketinget vedtagne Forslag eventuelt med nogle mindre betydelige Ændringer. De af Minder-tallet antydede Ændringsforslag forandrenelig Forslagets Karakter i en saa væsentlig Grad, at det Formaal, det skulde naa, efter Mindretallets Formening ikke vil kunne naas.

Den antydede Valgmaade af Meddomsmænd til Arbejdsretten har følgende Ulemper:

1. Der gives ingen som helst Regel for, hvilke Foreninger af Arbejdsgivere og Arbejdere der faa det Hverv at affatte de Vister, paa Grundlag af hvilke Valget af Meddomsmænd foregaar, hvorimod der gives vedkommende Kommunalbestyrelse frit Skøn til at bestemme, hvilke Foreninger den anser egnede til et saadant Hverv.
2. Den giver Kommunalbestyrelsen en saadan Stilling til Arbejdsretterne, at den vanskelig kan værgе sig mod Bestyrdninger for, ikke at have foretaget et upartist Valg, dels af de Foreninger, som anses egnede til at affatte Visterne, og dels af selve Meddomsmændene. Det sidstnævnte Alternativ vil navnlig fremkomme, hvis der i et Fag er flere Foreninger af Arbejdsgivere eller Arbejdere, som den har anset egnede til at affatte Kandidatlister.

Efter Mindretallets Formening er almindelig Tillid til Arbejdsretterne en Hovedbetingelse for, at de kunne udføre deres Funktion. Uden en saadan Tillid er der stor Fare for, at Loven bliver et dødt Bogstav ved, at Arbejdsretterne enten ikke blive oprettede, eller, hvis de oprettes, ikke vil blive benyttede. Som det bedste og mest tillidsvækkende Grundlag anser Mindretallet den almindelige Valgret, hvorved alle Arbejdsgivere og Arbejdere ville kunne faa Indflydelse paa Arbejdsrettens Sammensætning, uanset om de ere Medlemmer af en Forening eller ikke, og uanset om der i vedkommende Fag har dannet sig en Organisation eller ikke. Opstaar der i et Fag to eller flere Foreninger af Arbejdsgivere eller Arbejdere, vil det